

[Lis Noer Holmberg]

hvis der er lidt at give af dér – man kan godt omfordele lidt.

I Odense har man i øjeblikket 15 narkomaner på Egeborg, hvoraf man har givet bevilling til de to. Resten kan faktisk ikke få bevilling, uanset hvor meget de søger, og det synes jeg er for dårligt, for vel er det penge, men det koster også penge at behandle dem på amtsbehandlingscentret i Odense, og al den kriminalitet og andet, der følger med, skal man jo også tage hensyn til.

Endelig vil jeg gerne lige sige til fru Pernille Frahm – det glemte jeg før – med hensyn til de fremmede, at det er jo altså sådan, at stofferne bliver produceret i den tredje verden. Vi dyrker jo ikke stofferne her, de bliver altså transporteret hertil. Selvfølgelig er der også danske, der handler med dem, men det er i høj grad mennesker udefra, der bringer det hertil. Det kan vi lige så godt se i øjnene.

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Jeg vil gøre fru Lis Noer Holmberg opmærksom på, at jeg også kommer fra Odense, og jeg kan sige god for, at der i det offentlige behandlersystem i Odense er mange engagerede, entusiastiske behandlere, der gør en stor indsats.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (V):

Den bemærkning synes jeg ikke jeg kan lade stå i luften, for det er da klart, at der er effektive og dygtige behandlere – man kan ikke generalisere – men i det store og hele er der altså brug for omlægninger inden for det offentlige, etablerede behandlersystem, og hvis ikke vi gennemfører dem, kommer vi ingen vegne med noget som helst.

Pernille Frahm (SF):

Ifølge et blad udgivet af Nordisk Told- og Politisamarbejde, PTN, er der nu flere stoffer, mere narko, end nogen sinde i Norden. Og det spænder over alle de stoffer, vi kender, lige fra LSD og heroin til de nye designerdrugs, Ecstasy og den slags. Sidst har rygeheroinens gennemslag rystet behandlerkredsene, bl.a. fordi det appellerer til helt nye grupper af misbrugere.

Samtidig med at det er sket, er priserne faldet drastisk. Der er med andre ord et stort og et voksende tilbud af billige stoffer også på det danske marked. Og antallet af narkodødsfald er steget.

Hvad er der så sket her i vores del af verden på dette område? I juni 1990 besluttede Københavns politidirektør at bekæmpe tilgangen af stoffer ved at indføre den såkaldte stresspolitik, det vil sige en politik, som f.eks. opprioriterede uropatruljens arbejde på gadeplan og en systematisk indsats især i de kvarterer, hvor narko er tydeligt i gadebilledet, f.eks. Vesterbro i København.

Man valgte med andre ord at sætte ind over for det synlige: narkomanernes fremtræden i gadebilledet. Den skulle mindskes af hensyn til beboerne, som det så smukt hed. At en gruppe nye hoteller i netop den samme periode så dagens lys i kvarteret ved Hovedbanegården, har nu sikkert også spillet ind.

Resultatet er i hvert fald ynkeligt: I min bydel får mennesker tilhold, der forbyder dem at opholde sig foran deres eget hjem eller foran et af de få steder, hvor de kan få lidt menneskelig respekt, nemlig Mariatjenesten i Istedgade.

Andre bliver transporteret til deres såkaldte hjemkommuner. Det er ofte et sted, hvor de har tilbragt en kort periode på et eller andet tidspunkt i deres liv, og de har en ganske forhistorisk – eller overhovedet ingen – tilknytning til stedet, og de er selvfølgelig snart tilbage på gaden igen.

Og mængden af narko er tilsyneladende konstant stigende. Som et kuriosum har Danmark så nedskåret antallet af toldere, der skal bremse indsmuglingen. De sidste tal, jeg har set, gik ud på, at 59 toldere skulle forsvare hele den danske grænse. Regeringens svar på problemet har været ventet med spænding, for debatten har været vidt omkring, især siden Danmarks Radio viste udsendelsen »Vejen til helvede«, som talte sit ganske tydelige sprog: Vi har beskåret behandlingen til det groteske, det forebyggende arbejde består i information om stoffernes farlighed til folk, som sikkert ikke et sekund er i tvivl om den sag. Vores politik på området handler om politi, domstole og fængsler og i langt højere grad om det end om behandlingskapacitet og muligheder for menneskeværdige forhold – for slet ikke at tale om forskningen.